

elev og en offentlig Piges Jon. Skulde han have taget fejl af ham? Skulde de danske Præstegaarde undtagelsesvis have udklækket et virkeligt Mandfolk med lidt paalidelig Vilje i Kroppen?

Pers Stædighed overfor Oberst Bjerregrav saae han pludselig i et helt nyt Lys. Han begyndte ligefrem at blive lidt betænkelig ved at have indladt sig med ham. Intet ængstede denne Mand mere end Folk, hvis Vilje han ikke kunde bøje efter sit Behov. I sin udsatte Stilling saae han en Modstander og Medbejler i Enhver, der ikke godvillig gik under hans Aag. Jo længere han betragtede Per, des mere overbevist blev han om, at han vilde kunne blive ham farlig og derfor helst itide maatte gøres uskadelig og skaffes afvejen. Han havde jo den langfingrede Ingeniør Steiner til at erstatte ham; og da han havde været saa omsigtsfuld ikke at knytte Pers Navn til Foretagendet, kunde Personskiftet foregaa, uden at Offenheden behøvede at faa noget at vide derom.

Imidlertid var Spørgsmaalet om Pressens Bistand bleven bragt paa Bane. Vekselerer Herløv sagde i faderlig Tone til Per, at han endelig straks maatte aflægge Besøg paa de forskellige Redaktionskontorer, helst baade her i København og i Provinsen. Han nævnede Navnene paa en Række af de større Aviser og tilføjede, at det naturligtvis vilde være allerbedst, om han fik Bemyndigelse til med det samme at tilsikre Bladene en Sum for Avertissementer, — „det er flere Steder meget velset“, sluttede han tørt vittigt.

Per lod, som om han ingenting havde hørt, og vendte Hovedet til den anden Side.

Men nu tog Max Bernhardt Ordet. I Tilslutning til sin Kompagnons Bemærkninger optog han